

Izhaja

vsak četrtek; ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vinarjev od garmondvrste za vsakokrat.

MIR.

S prilogo „Domoljub“.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krone (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXIII.

V Celovcu, 23. junija 1904.

Štev. 25.

Kres.

„Oče, kaj pa bomo s tem velikim kupom hoste, ki jo znašate od vseh strani“, tako sem prašal svojega očeta, ko sem bil še majhen pa glavec v svojem rojstnem kraju. — „Kres bomo žgali“, je bil odgovor očetov, ki so hiteli nalagati na kup, da je pot tekla po njihovem obrazu. „Če boš priden, boš pa smel iti danes zvečer zraven, ko ga bomo zakurili, da se bo videl daleč okoli; naš mora biti letos največji“. Obljubil sem svojemu skrbnemu očetu, da bom prav priden, da bom le smel na večer na kresovanje, s čemur bom zadovoljil svojo radovednost, in tako prvokrat spoznaval navade in običaje, ki se obhajajo pri kresovanju. Toda jaz se nisem zadovoljil s tem, kar so mi oče odgovorili do sedaj; zato sem povpraševal dalje:

„Zakaj pa bomo žgali kres, kaj pa to pomeni, ali bi ne bilo bolje, da bi to hosto in dračje znosili domov, da bi mati peč zakurili, kedar bodo pekli kruh; kako slastna potica bi se lahko spekla pri tej hosti, ali pa da bi se grela pozimi pri topli peči!“ — „Le počasi, Jožek, ti si še premlad, sedaj še ne razumeš tega, kedar boš večji, boš že vedel, kakšen pomen imajo kresovi. Kresovanje je že zelo stara navada; že naši pradedi so žgali kresove na čast svojim poganskim bogovom, ko še niso poznali pravega Boga, kakor ga molimo sedaj mi.“

Mi pa kot kristjani prizigamo kresove ob raznih slavnostih, zlasti na čast svetnikom, kakor sv. Janezu Krstniku; v novejšem času pa posebno, da počastimo sv. brata Cirila in Metoda, ki sta naša velika dobrotnika. Kakor velik kres daleč na okrog razsvetljuje temno noč, tako sta tudi ta dva svetnika prinesla našim prednikom pred sto leti pravo luč svete vere, ki je pregnala temoto, v kateri so tavalili naši predniki, dokler niso poznali pravega Boga. Ta dva svetnika sta učila naše pradede, kako je treba živeti, da lažje pridemo v nebesa. Zato pa iz hvaležnosti do njih zažigamo sedaj vsako leto oni večer pred njunim praznikom kresove. „To je potemtakem prav lepa navada“, odgovorim očetu, „že v šoli so nam pravili g. katehet, da moramo častiti svetnike“. Nato sem tudi jaz po svoji moči pomagal očetu, in nanosila sva velikanski kup hoste, tako da je bil naš kres največji in najlepši na daleč okrog.

Skrbite rojaki, da bodo tudi letos na predvečer godu slovanskih blagovestnikov sv. Cirila in Metoda, v pondeljek dne 4. julija, po vseh naših gorah in gričih žareli mogočni kresovi, naznanjajoč prijateljem pa tudi nasprotnikom, da koroški Slovenci še živé!

Družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani vsem svojim podružnicam.

Vseposvodi se priznava, da je družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani prepotrebna; vseposvodi se priznava, da je njeno delovanje v največjo korist našemu milemu, slovenskemu narodu; vseposvodi se priznava, da je ta vsestranske podpore potrebna, če naj doseže svoj zvišeni smoter. Vkljub temu pa nima naša družba v svojem narodu tiste splošne podpore, ki bi jo morala dobivati. Za Čehi z njihovo „Osrednjo Matico“ stojimo daleč daleč Slovenci s svojo „Družbo sv. Cirila in Metoda.“

Denarni primanjkljaj se družbi večja leto za letom. Leto za letom so ogromne potrebe, a podpore, ki naj pokrijejo družbine potrebe, pa ne rastejo porazmerno z njimi. Prevažna vprašanja čakajo že davno na rešitev, a gmotno družbino stanje ne pripušča, da bi se rešila ugodno. Prispevki, ki prihajajo naši družbi, so postali tako pišli, da ista ne more več izhajati brez izrednih denarnih operacij. Ako oni faktor, ki ima edin korist od naše družbe, naš slovenski narod, ne podpre naše družbe tako, da bi izhajati mogla, prisiljeno bode vodstvo opustiti realiziranje marsikake koristne naprave.

Naval s tujejezičnih strani na naš narod je vedno hujši in ljutejši. A sredstva naše družbe so v primeri s sredstvi naših nasprotnikov prav malenkostna in radi tega v takih slučajih ne moremo tako delovati, kakor bi želili in morebiti morali. Prva opora naši družbi pa so podružnice, ki so posejane po vsem slovenskem ozemlju. V njih naj bi se zbirali vsi Slovenci, bodisi gospod ali kmet, ter naj bi na ta način podpirali svojo matico: družbo sv. Cirila in Metoda.

Mnogo je podružnic, ki res redno delujejo, ki pobirajo doneske udov ter jih vestno pošiljajo glavni družbi. Vsem tem bodi tu prilčno izrečena naj-

iskrenejša zahvala na njih neumornem domorodnem naporovanju. Te podružnice naj bi bile vzgled rodoljubja vsem onim podružnicam, ki takorekoč spé. In teh je žal mnogo. Tem podružnicam, oziroma njih vodstvom, veljaj v prvi vrsti pričujoči poziv. Zdramijo naj se pomneč, da je vsak nas toliko kar premore — za mili narod storiti dolžan.

Podpisano vodstvo se torej pozivlja do vseh svojih podružnic s prošnjo, naj iste, kjer je le mogoče in čim preje priredé kakih veselje naši družbi v korist, ali pa vsaj čim preje naberó prispevke svojih udov za leto 1904. ter je vpošljejo vodstvu, da ne pride družba v najneprijetnejše položaje. Tedaj trkamo — odprite! Če preslišite glas, ne sodite nas, ko bo prepozno — ne recite, da smo mustasti bili takrat, ko nam je bila dolžnost govoriti.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Dopisi.

Slovenci! Zakurite na večer 4. julija v čast slovanskima apostoloma sv. Cirilu in Metodu po vseh slovenskih gorah in planinah prav mnogo kresov.

Pliberk. („Ostanki“ vsenemške gonje.) Naši Vsenemci so ravno šteli denar, ki so ga naberačili tam na živinskem prostoru, ter so radostno premišljevali, kakšen zid bi okolo mesta naredili, da bi držal Slovence. Kar na enkrat pa prejmejo od celovške mestne godbe račun (300 K), ki jih tako prestraši, da jim pade skoraj ves nabrani drobiž pod mizo. Mislili so namreč, da je celovška godba brezplačno prišla „prkat“. — Vsenemška gonja je našim Pliberčanom slabo naredila, kajti zdaj se bojijo, da bi Šmihelska posojilnica ne napravila v Pliberku „Narodnega doma“ in „Zadruga“. Bomo videli! — Nezgoda, ki je zadela plehnati kažipot, je zdaj že v drugič cestnega nadzornika Mitterlinga tako poparila, da je na Šmihelsko cesto popolnoma pozabil. Mož morda misli, da bi bilo potem naše „nemško“ mesto še v večji nevarnosti, če bi tudi Šmihelčani lepo cesto v Pliberk imeli.

Šmihel nad Pliberkom. (Nemško petje.) Nemško petje? Ali je to mogoče? Ali so vsenemški snedeži tudi že Šmihel napadli? Tako se bode morda marsikdo začudil. Dà, res je, da imamo Šmihelčani

Podlistek.

Bog pravico vidi, ali ne skaže takoj.

(Povest: Lev Tolstoj. — Poslovenil D. Gustinčič.)
(Konec.)

Zgodilo pa se je, da so privedli nekoč na prisiljeno roboto novih kaznjencev. Na večer so se zbrali vsi stari kaznjenci okoli novih in jih jeli izpraševati, kdo so, iz katerega mesta ali vasi in radi kakih zločinov. Tudi Aksenov je prisedel k novim na trdo leseno posteljo, se utopil v svoje misli in poslušal, kaj je kdo pripovedoval. Jeden izmed novincev je bil visok, zdrav starec, okoli šestdesetih, s sivo ostrizeno brado. Ta je pripovedoval, zakaj so ga prognali. On je dejal: „Tako, bratec, popolnoma za nič sem padel sem notri. Nekemu vozniku sem odvezal konja od sani. Vjamejo me — pravijo: ukradel. A jaz pravim: Jaz sem samo hotel — jaz sem konja pustil. Red, jaz govorim! — Ni nič res, pravijo, ukradel. Ali tega ne vedó, kaj in kje sem ukradel. E, že dosti sem jih naredil, že zdavnaj bi bil moral biti tu notri, a sedaj sem prišel popolnoma po nedolžnem.“

„Hej, lažeš, bil si že v Sibiriji, ali nisi dolgo tu gostoval.“

„A ti, odkodi si pa ti?“ je vprašal jeden izmed kaznjencev.

„A mi smo iz mesta Vladimira, tamošnji meščanje.“

Aksenov je dvignil glavo in vprašal: „A kaj, morda nisi slišal, Semjonič, v mestu Vladimiru o Aksenovih kupcih? Ali še živé?“

„Kako bi ne slišal! Bogati kupci so, čeprav jim je otec v Sibiriji. Grešnik, kakor smo mi grešniki. A ti, dedek, radi česa si ti tukaj?“

Aksenov ni rad govoril o svoji nesreči; vzdahnil je in rekel: „Radi svojih grehov se pokorim že šestindvajseto leto v prisiljeni roboti.“

Makar Semjonov pravi: „Pa radi kakih grehov?“

Aksenov pravi: „Morda sem bil tega vreden“, in ni hotel nič več pripovedovati; no drugi ujetniški tovariši so pravili novemu, kako je prišel Aksenov v Sibirijo. Povedali so mu, kako je v mestu nekdo ubil kupca in podvrgel Aksenovu nož in radi tega so ga po nedolžnem obsodili.

Ko je Makar Semjonov to čul, se je ozrl na Aksenova, udaril z rokami po kolenih in rekel: „Čudno! Res čudno to! Postaral si se že dedek!“

In začeli so ga izpraševati, čemu se temu tako čudi in kje je on že videl Aksenova, ali Makar Semjonov jim ni hotel ničesar povedati, on je samo rekel: „Čudo, otroci moji, kje se najde prešlost!“

In s teh besed je prišlo Aksenovu na um, da morda ta človek vé, kdo je ubil kupca. On ga vpraša: „Ali si morda ti, Semjonič, že prej slišal o tej stvari, ali si me videl preje?“

„Kako bi ne slišal! Glas je šel po vsej deželi. Pa dolgo je že od tedaj; kar sem slišal, to sem tudi že pozabil“, je rekel Makar Semjonov.

„Morda si tudi slišal, kdo je bil ubil onega kupca?“ ga vpraša Aksenov.

Makar Semjonov se nasmeje in dé: „Dà, to je jasno, oni je ubil kupca, pri komur se je nož

našel. In če je tebi tudi kdo nož podvrgel — ni ujet — ni tat. Pa kako naj bi ti nožek v meh dejal?“ ali ti je ob vzglavju stal? Ti bi ga bil slišal.

Ko je Aksenov slišal te besede, se mu je zazdelo, da je to oni sami človek, ki je ubil kupca. Vstal je in odšel. Vso to noč pa ni Aksenov nič zaspal. Objela ga je žalost in pred oči so mu hodile podobe: pokazala se mu je njegova žena, bila je taka, kakor takrat, ko ga je poslednjikrat spremljala v semenj. Tako jo je videl, kakor živo. Videl je njen obraz, njene oči in slišal je, kako je govorila in kako se mu je smejala. Potem so se mu prikazali otroci — taki, kakor so bili takrat — majhni, eden v kožušičku, drugi pri prsih. In sebe se je spomnil, kakor je bil — vesel, mlad; spomnil se je, kako je sedel na verandi onega postajališča, kjer so ga bili prijeli, in igral na kitaro, in kako mu je bilo veselo takrat v njegovi duši. In spomnil se je sramotnega mesta, kjer so ga pretepli s knuto, in palače in národa na okrog in verig in jetnikov in vsega šestindvajsetletnega jetniškega življenja in vse svoje starosti se je spomnil. In taka žalost se je navalila na Aksenova, kakor da bi jo z rokami nase naložil.

„In vse radi te hudobe!“ ... je mislil Aksenov. In zgrabila ga je taka jeza na Makara Semjoniča, da se mu je zahotelo, da bi ga poplačal in čeprav sam propade. Čital je vso noč molitve, a ni se mogel upokojiti. Po dnevu ni šel k Makaru Semjonovu in niti ozrl se ni nanj.

Tako sta prešli dve nedelji. Po noči ni mogel Aksenov spati in navalila se je nanj taka žalost, da se ni vedel kam dejati.

nemško petje in sicer v šoli. V šoli, katero diči zdaj lep slovenski napis: „Ljudska šola“, se ubijajo našim otrokom samo nemške dijaške pesmi. — Dragi stariši, ki pošiljate svoje otroke v šolo, ali ste že kedaj malo premišljevali, zakaj postaja naša mladina od dneva do dneva bolj pokvarjena in razuzdana? Ali temu ni kriva tudi šola, kjer se gleda samo na to, da bi se vtrupile v glavo nekatere nemške besede; temu je veliko veliko krivo tudi nemško petje v naših slovenskih šolah. Star pregovor pravi: „Kjer se peje, tam ni greha“ — in ravno tako je nasprotno res. Da, pravega, poštenega petja dandanes naši mladini primanjkuje. V šoli se učijo naši otroci samo nemške pesmi, katerih si ali sploh ne zapomnijo, ali pa jih prej ali slej pozabijo, in tako pride, da fanti in dekleta s petnajstim ali šestnajstim letom nobenih pesmij ne znajo. Nemške so pozabili, slovenskih se pa učili niso. Kjer pa ni poštenega petja, poštenega veselja, tam si človek išče pregrešnega. Bo morda kdo rekel: O, saj zapojejo naši fantje in dekleta včasih še prav lepo. To je res. Ali to najdemo skoraj samo tukaj v Šmihelski fari, ker smo še pred kratkim časom imeli učitelje, ki so večinoma slovensko peti učili, v Šmihelski fari pravimo, kjer že več nego 10 let izborna deluje naše pevsko društvo „Gorotan“, katerega glavni namen je, razširjati med ljudstvom pošteno narodno petje. Pa mislimo si, da bi naše pevsko društvo razpadlo in v šoli bi se po tem kopitu naprej podučevalo, kakor dozdej, potem bi tekem desetih let nobenega poštenega petja ne slišali v celi Podjurski dolini, pač pa bi povsod čuli kričati umazani, zaspani, hripavi, vsenemški, nemčurski „hajl“. — Zato mi v imenu starišev naše učitelje v drugem in tretjem razredu pozivljamo, da naj naše otroke slovensko peti učijo, kakor je bilo to vsa leta v navadi in se tudi strinja s pojmom: dvojezična šola. Če tega ne storijo, kar so njih predniki storili, naj se potem ne čudijo, če tudi mi nismo ž njimi tako zadovoljni, kakor smo s prejšnjimi bili, ali če jih, kakor si sami domišljujejo, celo sovražimo. Ob enem pa si usojamo tudi g. Pallata vprašati: ali imajo naši učitelji ukaz, v šoli nobene slovenske besede spregovoriti, in ali je pri nas poduk v drugem in tretjem razredu dvojezičen ali ne?

Šmihel nad Pliberkom. (Stekel pes) je vgriznil petletnega Čudejevega fanta in najstletno Paternuževo deklico v Gonoveci. Obadva otroka so morali peljati na Dunaj, kjer zdravijo take pone-srečence. Zdej je štirinajst dni, odkar sta omenjena otroka na Dunaju. Zanaprej bodo psi v bistriški in sosednih občinah hodili vsak s svojo številko ter bodo morali imeti nagobčnike ali pa biti na verigi otvezani.

Železna Kapla. (V senemški koroški „slavčki“) so prifrčali v soboto dné 11. junija v Kaplo; od teh je bilo okolu 20 zastopnikov pliberškega „mösva“, drugi so pa prileteli iz različnih nemških in nemčurskih gojezd. Ž njimi so prišli tudi celovski mestni godci, da so jim pomagali žvrgoleti same krepke vsenemške popevke. Od veselja nad takim obiskom je razobesil župan in gostilničar Niederdorfer „frankfurtarico“ nad svojim vsenemškim tempelnom, in tudi par drugih hiš je pokazalo svoje srčno nagnjenost do teh „slavčkov“ ter razobesilo zastave. Frankfurtarice pa ni bilo

Nekoč po noči je šel po jetnišnici in opazil, da se izpod neke jetniške postelje vsiplje zemlja. Ustavi se in pogleda. Makar Semjonov je skočil izpod postelje in se z izbeganim obrazom ozrl na Aksenova. Aksenov hoče dalje, da bi ga ne videl, ali Makar ga zagrabi za roko in mu začne pripovedovati, kako da je prekopal prehod pod stenami in kako nosi vsak dan zemljo v golenicah na ulico, kedar jih gonijo na roboto. Potem pa pravi: Samo molči, stavec, jaz tudi tebe osvobodim. A če ovadiš, mene pretepo s knuto, a tudi jaz tebe ne pustim — ubijem te.

Ko je Aksenov zagledal svojega sovraga, mu je iztrgal roko in dejal: Uiti mi ni treba in tudi ubiti me ni treba, ubil si me že zdavna. A ovadim te, ali pa tudi ne — kakor mi bo Bog velel.

Drugi dan, ko so vojaki gnali jetnike na roboto, so opazili, kako je Makar Semjonov izsikal zemljo. Začeli so iskati po zaporih in našli luknjo. Pripeljal se je načelnik v jetnišnico in začel izpraševati vse po vrsti, kdo da je izkopal diro. Vsi so se izgovarjali. Oni, ki so vedeli, niso izdali Makara Semjonova, ker so vedeli, da ga radi tega pretepo s knuto do polsmrti. Nato se obrne načelnik k Aksenovu. On je vedel, da je Aksenov pravičen človek in zato je rekel: „Stavec, ti si pravičen, povej meni pred Bogom, kdo je to napravil?“

Makar Semjonov je stal, kakor da bi se ne bilo nič zgodilo, gledal je na načelnika in se ni niti ozrl na Aksenova. Aksenovu so zatrepetale roke in ustnice in dolgo ni mogel niti besedice spregovoriti. On si je mislil: „Ali naj zamolčim, čemu mu jaz odpuščam, ko me je pa on pogubil. Poplačajo ga naj za moje muke. A da pogazem

drugje kakor pri županu in pa pri Müllerju. To si zapomnimo! Zakaj so celo nekateri Slovenci razobesili zastave — je nerazumljivo! Cela slavnost je bila klaverna. Vsprejem je bil naravnost hladen. Zvečer pa so se ti odposlanci nemških pevskih društev zabavali ob pivu in petju in plesu pri Niederdorferju. Zraven pa jih je dolgočasil v slabi nemščini neki Kranjec, ki ga kličejo za Marinka, s svojimi jere-mijadami o pritisku Slovencev na Nemce s tako tragiko, da se je pliberško „mösvo“ kar topilo od ganjenja. Dr. Schön, ne, dr. Krasnik je pa proslavljal nemško ženstvo. Hm! Pravijo, da je kapelski župan in gostilničar zadovoljen s skupičkom tega večera. Toliko pijače že zdavnej ni prodal kot ta večer. No, saj se je pa tudi poznalo vsem „slavčkom“, ki so se proti jutru spremenili v krockarje, da niso pili vode. Hajlali so pa iz polnih prs — pa to ni nič novega. V nedeljo zjutraj pa se je čudil fik-fik, zakaj tako težko vozi proti Sinčivasi, šele tam je zapazil, da je vsak potnik — podvojen. In sedaj je nemštvo v Podjurski dolini odrešeno! Hajl!

Železna Kapla. (Pogovor dveh kmetov.) Luka: „Kaj meniš, Jože, zakaj so razobesili Kaplanci večeraj zastave?“ — Jože: „Da jih dež opere, ker jih že dolgo niso razobešali.“ — Luka: „Naka; zato, da pokažejo, katerih trgovcev in gostilnic se morajo Slovenci ogibati.“ — Jože: „Eh, pojdi no, kako bodo pa Ti Kaplanci živeli brez Slovencev, ko so pa vendar tako sladki, če jim prineseš kak krajcar — posebno tisti trgovec tam sredi trga . . .“ — Luka: „Mi smo seme, da še nosimo takim ljudem svoje krajcarje! Razumeš?“ — Luka: „Tudi Ti?“

Železna Kapla. (Na znanje.) Dnó 27. in 28. jun. se bode prodala konkurzna masa bankrotnega trgovca Pantz-a s poslopjem vred. Slovenski trgovci pozor! Slovenski trgovec bi tukaj izborno izhajal! — Kmetje, kateri imajo smetljiva žita, se opozarjajo, da se nemški plevel (pezdec) ali plavice pri kapelskih Vsenemcih drago plačuje. Plevel prevzema iz prijaznosti v imenu vseh vsak hajlovec.

Eden, ki jih nosi.

Tinje. (20letnica požarne brambe.) To vam je bil dné 12. t. m. hrup in ropot v naši sicer tako tih vasi. Od vseh krajev so prihajali tuji, da se udeležé slavnosti, ki se je vršila ob dvajsetletnem obstanku tinjske požarne brambe. Lepi slavoloki s primernimi napisi, vesela godba in prijazni pozdravi gostoljubnih Tinjčanov so obetali gostom prijeten dan. Vse prav in mi gotovo nič nimamo zoper to, da se slovesno obhaja dvajsetletnica društva, ki ima lep namen, braniti z velikim trudom in žrtvami bližnjega dom uničujočega ognja. Vendar pa nismo bili te slavnosti prav nič veseli. Glasno hajlanje slovenskih fantov in mož se nekako čudno sliši; velenemška frankfurtarica na brizgalni hišici v popolnoma slovenski tinjski občini se zelo slabo podá; ponočno popevanje nemških Košatovih pesmi i. dr. javno kaže, da imajo požarne brambe poleg prvotnega idealnega cilja vzajemne prostovoljne pomoči v nesreči še drug namen, odtujiti slovenske fante njihovemu národu ter jih ponemčiti. In če danes ob dvajsetletnici požarne brambe premišljujemo, v kolikor se je ta drugi namen dosegel, moramo žalostno priznati, da se je popolnoma posrečil. Veliko podrob-

nanj — gotovo ga sesečejo. Ali kaj pa, če ga jaz po nedolžnem sodim. In kaj, ali bo morda meni potem kaj lažje zato?“

Načelnik ga še enkrat vpraša: „No, kaj je, stavec, govori resnico, kdo si je podkopaval?“

Aksenov se je ozrl na Makara Semjona in dejal: „Ne morem povedati, vaše blagorodje. Meni ni velel Bog povedati. In ne povem. Storitte z mano kar vam drago — vaša volja.“

Kolikor si je tudi načelnik prizadeval, Aksenov ni zinil niti besedice več. In nič se ni bilo zvedelo, kdo si je bil izkopal luknjo.

Prihodnjo noč, ko je Aksenov legel na svojo trdo, jetniško postelj in komaj malo zadremal, čuje, da se je nekdo priplazil k njemu in sedel v njegovo vnožje. Ozre se po temi in spozna Makara. Aksenov dé: „Česa potrebuješ še od mene? Kaj delaš tukaj?“

Makar Semjonov je molčal. Aksenov se nekoliko dvigne in zopet pravi: „Kaj bi rad? Beži, sicer pokličem vojake!“

Makar Semjonov se skloni globoko k Aksenovu in mu zašepeče: „Ivan Dimitrijevič, odpusti mi!“

Aksenov pravi: „Kaj naj ti odpustim?“

„Jaz sem ubil kupca, jaz sem ti tudi nož podvrgel. Jaz sem hotel tudi tebe ubiti, tedaj pa je na dvorišču nekaj zašumelo: in takrat sem ti vrgel nožek v meh in splezal v okno.“

Aksenov je molčal in ni vedel, kaj bi spregovoril. Makar Semjonov se je spustil s postelje, vrgel na zemljo in dejal: „Ivan Dimitrijevič, odpusti mi, odpusti, dejal Boga mi odpusti. Jaz iz-

nosti bi se dalo o tem povedati, pa se nam danes zdi odveč. Samo toliko hočem pripomniti, da je nemškutarski duh kakor povsod tudi pri nas zasejal mržnjo do duhovnikov in stare katoliške vere. Da je to seme bogato obrodilo, ste tinjski fantje in možje pokazali ta dan, ko ste ravno tedaj, ko se je začela popoldunska božja služba, z godbo korakali skozi vas ter s tem majhne in velike otroke odvrčali od božje službe.

Vrba. (Kdo ima pravico ribljenja?) Kakor znano, si je hotel dr. Neustadtel, posestnik vile v Vrbi, pravico ribljenja v Vrbskem jezeru napravam grofu Dietrichsteinu prisvojiti, in je zato začel dolgo pravdo, ki je šla do najvišje sodnije. Dr. Neustadtel je propadel in je moral grof Dietrichstein-ovim plačati 2363 kron stroškov. Grofovi so se sklicevali na stare zemljiške knjige (urbarije), in na to, da se ribljenje nahaja v kraju, ki je že v starodavnih časih bil posestvo Dietrichsteino in nad katerim so imeli tudi pravico. Sodnije so določile, da te okoliščine zadostujejo kot dokaz izključljive pravice ribljenja tačasnih gospodk.

Brdo ob Zili. (Tožba nadučitelja Gitschthaler — Jožef Kuri.) Tožba deželnega poslanca gosp. Grafenauerja je imela za posledico še drugo tožbo. Zoper g. Grafenauerja bi imel kot priča nastopiti tudi neki Gašpar Milonik iz Mel. Kakor je menda ta sam g. Grafenauerju na njegovo vprašanje povedal, bi imel on pričati, da je za šolo podpisal pobotnico čez 23 K, a da je manj prejel, tedaj da je g. Grafenauer s tem šolo „oškoval“. Res je sicer, da omenjeni Milonik p. d. Petovar, ki je za šolo nekaj lesa pripeljal in nekaj tudi še v gozdu delal, ni sam prejel celih 23 K, ali on je delal v gozdu za šolo skupaj še z nekim drugim možem, ki si je zaslužil 6 K. Dobro je, da imamo pričo, da je g. Grafenauer Miloniku, ko mu je pustil omenjeno pobotnico podpisati, izrecno povedal, da je onih 6 kron v to pobotnico sprejetih, kar je Miloniku takrat čisto prav bilo. Ali je g. Grafenauer sprejel med one 23 K še kako drugo malo plačo, zdaj ne morem gotovo reči. Ta Milonik hotel je tedaj zoper Grafenauerja nastopiti kot priča; v ta namen prišel je obakrat k tožbi Grafenauer-Robin v Šmohor, ali kot priča nikoli ni bil zaslisan. Bati pa se je bilo, da bi moglo sodišče razsoditi, da je prej omenjena pobotnica neveljavna, ker Milonik morebiti ni imel ravno pravico, plačo drugih ljudi v svojo pobotnico sprejeti. Zvolj tega je pa g. Grafenauer zoper tega moža dobil drugo pričo, namreč Jožefa Kuri-ja, ki je bil tudi pod prisego zaslisan. Ta je izpovedal, da si je pri šoli na Brdi še pred Grafenauerjevim časom, ko je bil ravno zatoženec Mat. Robin načelnik krajnega šolskega sveta, z vožnjo zaslužil 9 glđ. 75 kr. t. j. 19 K 50 vin., a da so mu pustili pobotnico podpisati čez 32 K 50 vin., tedaj čez večjo svoto, kakor jo je v resnici sprejel. Da bi to zadevo pojasnil, pustil je Robinov odvetnik poklicati v sodno dvorano nadučitelja Gitschthalerja, ki je bil kot Robinov priča navzoč in ki je bil to pobotnico spisal. Ali on, pod prisego zaslisan, ni mogel o tej zadevi kaj natančnega izpovedati. Zgodilo se je pri tej priložnosti g. nadučitelju ravno tako, kakor je on sam želel g. Grafenauerju napraviti. Kajti večkrat je pravil, da vé še več napak — ali kako bi se izrazil, da bi bilo prav — v šol-

povem, da sem jaz ubil kupca, in tebe oprostijo. Ti se vrneš domov.“

Aksenov pravi: „Tebi je lahko izpovedati, a kaj z mano potem? Kam naj se obrnem potem? Žena mi je umrla; otroci so me zabili, jaz nimam kam odtodi.“

Makar Semjonov se ni dvignil s tal. Butal je z glavo ob zemljo in govoril: „Ivan Dimitrijevič, odpusti! Kedar so me s knuto pretepali, tedaj mi je bilo lažje, kako naj se potem vate ozrem . . . A ti si se me še celo usmilil — in nisi me izdal. Odpusti mi, radi Krista mi odpusti! Odpusti mi, od hudobe prevaranemu!“ — In zajokal je na ves glas.

Ko je Aksenov slišal, da Makar Semjonov joče, zajokal je sam in dejal: „Bog ti odpusti; kdo vé, morda sem jaz stokrat slabši od tebe!“ In on je nehal žalostiti se po domu in nikamor ni hotel iz jetnišnice, mislil je samo še na svojo zadnjo uro.

Makar Semjonov ni poslušal Aksenova in je izpovedal svojo krivdo. Ko pa je bilo došlo Aksenovu razrešenje, da se povrne domov — bil je že umrl.

Smešničar.

* Neki gospod reče strežaju: „Pojdi v prvo izbo in poglej, če barometer ni padel?“ Strežaj gre, pa pride kmalu nazaj in reče: „Ne gospod; saj visi še na steni.“

* Nekdo je šel v gostilno, pojedel tam petnajst žemelj, izpil pa samo osmerko vina. Pri odhodu mu reče gostir: „Kedar boste imeli spet tako strašno žejo, pojdite rajši kar k peku!“

skem računu, ali da bode te povedal šele pri sodnji, da se g. Grafenauer ne bode mogel izgovarjati, in da se mu bode mogla izjava Robinova dokazati. Hudo je tedaj jezilo g. nadučitelja, ker se je ravno njemu pripetilo to, kar je mislil g. Grafenauerju napraviti. Zavolj tega je kar hitro vložil tožbo zoper našo pričo Kurija. Ta je pri obravnavi 19. maja zopet povedal, kaj je za šolo delal, koliko je za to zaslužil in tudi v resnici dobil, potem, da je takrat, ko ga je g. nadučitelj v šolo poklical, da je omenjeno pobotnico podpisal, ravno gnoj memo šole vozil, in da je zavolj tega šele potem doma imel čas, da je izračunal, koliko je v kronah podpisal in prej v goldinarjih dobil. Ker je v tej pobotnici samo glavna svōta zapisana, ne pa tudi one male svōte, iz katerih ona obstoji, tako so se pri sodnji zastoj trudili, da bi mogli omenjeno svōto 32 K 50 vin. natanjko vkup spraviti. Sodnik je določil, da bode še ena obravnava in da se k njej pokliče kot priči oba odvetnika, ki sta prej slišala Kurija kot pričo govoriti, ali drugi dan je g. nadučitelj celo tožbo preklical. V „Bauernzeitung“ nekdo piše, da je g. nadučitelj to storil zavolj tega, ker se je Kuri pri obravnavi delal čisto neumnega, drugi ljudje pa pravijo, da neumnost ne varuje pred kaznijo, in da je nadučitelj to storil, ker se Kuri ni pustil v „kozji rog“ vgnati.

Zabnice. (Nov davek) smo dobili in sicer za pse. Čudno se zdi, da so znamke z letno številko 1905 zaznamovane; mogoče se je naš liberalni župan spozabil in zmotil, da je letno številko 1904 zgubil, ali pa je to ta novi „fortšrit“, ki že za eno leto naprej gre. — Imamo tukaj tudi neko „akcijsko društvo“, katero je kupilo neko posuto žago z mlinom. Ta je bila namreč namenjena za občino, da bi bil en „apostol“ žagal, eden mlel, eden pa komandiral. Ali deželni odbor tega ni pripustil, morali so jo vseh deset skupaj za 6400 kron sami shraniti. Bog daj srečo k temu podjetju. Ko bo lesa zmanjkalo, naj pa še šoder požagajo; mogoče bi bil to tudi „fortšrit“.

Kamnik. (Vodno zdravišče.) Nedavno je „Slovenec“ priporočal vodno zdravišče v Kamniku in je povdarjal, naj bi se Slovenci pač bolj ozirali na zdravišča in letovišča slovenske domovine, mesto da svoj denar nosijo v tujino. Res, nam Slovincem pač ni potreba hoditi v tuje kraje, ko nam vendar domovina nudi vsega v izobilju. Tujci hodijo k nam, občudujejo lepoto naših krajev, mi pa smo slepi za krasoto dežele slovenske. — Prav lep kraj slovenske domovine je Kamnik s svojo krasno okolico. To so ti rodovitne njive, bujne senožeti, da se jih kar ne moreš nagledati. Čisto pri Kamniku je vodno zdravišče, katero bi priporočil vsakemu, ki si z vodo želi popraviti svoje zdravje. Kraj je miren in vendar ne samotnen; postrežba v zdravišču in v restaurantu dobra in ne predraga; primeroma drugim zdraviščem bi jo imenoval prav nizko. Napisi v zdravišču so vseskozi slovenski in nemški, tako da se človek že radi tega čuti bolj domačega, kakor kje drugje, kjer se bahato šopiri samo tujščina. Slovenci, čislajte bolj kot do zdaj lepo svojo domovino, da ž njo vred povzdignemo tudi svoj narod. R—n.

pani beračijo v nekem zaupnem pismu, naj ga ob tej priliki vse občine celovškega glavarstva radi njegovih „zaslug“ (pa še kakšnih!) imenujejo za častnega občana. Na ta lim se slovenske občine ne bodo vsedle!

Duhovniško molitveno društvo. Čl. gg. članom duhovniškega molitvenega društva se sporoča, da je došla iz Rima prošnja društvenemu načelniku, da bi ta v imenu vseh duhovnikov naše škofije, ki so pri društvu, poslal Nj. svetosti Piju X. „litteras postulatorias“ z ozirom na to, da se blaženim prišteje R. T. Edmond Tenailon, začetnik tega društva. Prošnja se je v sporazumljenju s kn. šk. ordinarijatom že ugodilo. — Prošnje za podporo ubogih cerkev s potrebnimi paramenti (cerkveno obleko) se še sprejemajo. Cerkev, ki pospešuje molitveno društvo, imajo prednost. Drugim se deli podpora po možnosti.

Shod slovenskega delavskega društva dné 18. t. m. Zopet smo se zbrali k poučnemu shodu in sicer tokrat v lastni društveni sobi, ki je sedaj do malega popolnoma urejena. Predsedoval je g. L. Kržišnik. Prvi je govoril društveni predsednik g. V. Jug o zgodovini Slovencev. V marljivo izdelanem govoru je zanimivo razkladal, kako so naši pradedi došli in sedanjo našo domovino, kako so se med seboj vladali in s čim so se pečali. Stari Slovani so bili po večini kmetsko ljudstvo, poljedelstvo je stalo pri njih na visoki stopinji, tako da so postali učitelji sosednim národom. K sklepu je razpravljal, kako so se posamezna plemena polagoma vedno bolj drugo od drugega oddaljevala (vsled razsežnosti zemlje, kjer so stanovala), kako so se razvijala posamezna narečja in samostojno vladanje. G. govornik se je v obče pohvalil. Ta in prejšnja govornika kažejo, kako nadarjene mladeniče imamo v svoji sredi. Le tako naprej in naši cilji se bodo izpolnili! Drugi govornik, č. g. dr. L. Ehrlich, nam je prav poljudno razložil, kaj je „socialno vprašanje, in kako je nastalo. Po nekaterih nasvetih se je shod zaključil, in zadonele so krasne slovenske pesmi prvokrat v društveni sobi. Dodati nam je še, da bo soba odslej naprej odprta vsaki dan od 12. do 1. ure popoldne in od 6. do 10. ure zvečer. Ob nedeljah in praznikih pa celi popoldan. Prihodnjič nadaljujeta oba gg. govornika začeto snov. Prihodnji shod je dné 9. julija ob osmih v društveni sobi. Somišljeniki dobro došli!

Mohliska nemškutarija v evetju. Niti na vlaku človek ni več varen nemškutarjskih surovežev. Zadnje nedeljo zvečer je vstopil znani mohliški malopridnež v Rikarji vasi v vlak, kar zagleda nekoga duhovnika in pravi: „Zdaj bomo pa farje jezili.“ To je tudi začel izvrševati in navzoči nemški Celovčani so mu seveda s škodoželjnim smehom pomagali. Takemu mohliškem nemškutarju — heil!

Škandal prve vrste na Prevaljah. Zadnje nedeljo dné 19. t. m. se je peljala iz Prevalj zvečer ob četrt na enajst večja družba; nekateri do Pliberka, drugi do Celovca. Zahtevali so vozne listke v slovenskem jeziku in jih tudi dobili. Jeden popotnik pa, ki je zahteval listek do Celovca tudi slovensko, ga ni dobil. Temu je uradujoči uradnik rekel: „Ali me hočete izzivati?“ (Wollen Sie mich provocieren?). „Nikakor ne“, je popotnik odgovoril in ponovil svojo zahtevo dvakrat. Toda zastoj! Uradnik je izjavil: „Ne znam slovensko in nisem dolžan znati.“ Nato se je zahtevala pritožilna knjiga, na kar je uradnik odgovoril, da je nima, da se mora počakati do jutri, da pride načelnik, drugemu gospodu pa, da jo ima. Menda od same pruske pijanosti ni vedel, kaj je govoril. Konečno je moral dotični popotnik brez voznega listka vstopiti in plačati kazen. Ko so nekateri pričujoči gospodje se začeli potegovati za pravice omenjenega popotnika, se je uradnik vedel njim nasproti skrajno surovo, še na peron je šel za njimi in tam prodajal svojo prusko oliko, ko je menda v Berlinu zajemal z veliko lopato. Pri odhodu vlaka je naročeval sprevodniku, da naj tistega, ki

nima karte, primerno kaznuje. Sedaj pa vprašamo uradnika: Ali Vam res ni potreba znati slovensko, ali Vam ni treba izročiti na zahtevo pritožilne knjige, ali imate oblast, s popotniki tako surovo ravnati kakor v tem slučaju, ali ste Vi za ljudi ali ljudje za Vas tukaj, in kako pridejo popotniki zaradi Vaše nezmožnosti do tega, da morajo po krivem plačevati kazen? Na ta vprašanja bo Vam odgovorilo ravnateljstvo južne železnice, na katero se je odposlala takoj pritožba. Južna železnica, kako dolgo bomo še mi tebe „futrali“, da bodo nas tvoji uradniki klofutali?

Zanimiv pogovor. Dnó 7. t. m. sem sedel v železniškem kupeju z dvema nemškima nacionalcema. Nadinžener iz Kamena pri Rikarjivasi začne: „Mene veseli, da jih Rusi toliko dobijo; to surovo, neolikano ljudstvo. Od 100 jih še 90 ne zna brati. Japonci so tako silno izomikani, njihove šole zelo izvrstne. Na Ruskem se dijak še ganiti ne sme, hitro ga obesijo. Japonci neizmerno ljubijo domovino in cesarja (kako pa nacionalci?). Pred kratkom sem pisal na Češko nekemu Čehu v češkem jeziku in ga prosil, prilagajoč znamko za 20 vinarjev, naj plača eno sv. mašo, da se bo Rusom godilo bolje.“ Gospod inženir, kako pa gre Nemcem v južni Afriki?

Po slovenskih deželah.

„Marijin otrok“. Prečastiti ustanovitelji Marijinih družb se uljudno prosijo, naj bi pred ustanovitvijo takih družb v pregled zahtevali knjižico Marijin otrok, kot najpripravnejše vodilo za ude Marijine družbe. Priredil in založil jo je mašnik cistercijskega reda v Zatičini. Prvi del razlaga splošni namen in koristi Marijinih družb, popolne in nepopolne odpustke, pravila in k sklepu življenje Marijinega otroka. — Drugi del pa obsega vse družbene molitve in veliko drugih, za Marijino družbo posebno primernih molitvic, in sklence s pesmicami v slavo božjo in Marijino. Ker je knjižica tudi zunanje nenavadno lična ter fino in trpežno vezana, in jako prikupljive oblike ter jo konečno tudi cena zelo priporočuje (usnje z zlato obrezo K 1-80, usnje z rudečo obrezo K 1-60), je tembolj želeli prav mnogo odjemalcev. Naročuje se lahko naravnost pri č. oo. cistercijskih v Zatičini (Dolenjsko), ali pa v knjigarni J. Krajec nasl. v Novem mestu in v drugih knjigarnah.

„Slava Brezmadežni“. Pod tem naslovom je izdal o. Angelik Hribar v Ljubljani pesmarico Marijinih pesmij. Ljubljanski listi so jo z velikim veseljem pozdravili in, kakor se poroča, jo v zelo mnogih pevskih zborih vspešno rabijo, ker so pesmične in priproste, da je kaj. Gotovo bode prav dobro služila tudi koroškim pevskim zborom. Pesmarica je pa že tudi sama po sebi vredna vsega priporočila, deloma zavoljo svoje obsežne, še bolj pa zavoljo svoje mične vsebine. Cene so sledeče: broširan izvod 1 K, v polplatno lično vezan 1-20 K, elegantno vezan 1-60 K. Naroča se v Ljubljani pri knezoškofijstvu ali pa v frančiškanskem samostanu.

Avtomate s Ciril-Methodovimi žveplenkami namerava na vseh večjih kolodvorih po slovenski zemlji postaviti ljubljanska trgovska tvrdka Perdan.

Izvrsten okus kave dosežete s primešanjem

Vydrove žitne kave

POSKUSITE! Vzorok dragovoljno.
Poštna 5 kg. pošljika 4 K 50 h franco.

„DOMAČI PRIJATELJ“
vsem odjemalcem zastoj pošiljani mesečnik.

Vydrova tovarna žitne kave Praga-VIII.

Slovenci, spominjajte se Velikovške šole!

Zahtevajte

▼ svoj prid vselej

pristno Kathreinerjevo Kneippovo sladno kavo

samo v zavojih z varstveno znamko
ž. p. i. k. Kneippa in z imenom
Kathreiner ter se skrbno izogibajte
vsch manj vrednih posnemkov.

Novičar.

Na Koroškem.

Baron Mac Nevin, slavnoznani okrajni glavar celovski, gre začetkom prihodnjega meseca vendar enkrat v „zasluženi“ pokoj. Nekateri liberalni žu-

Stiskalnice za sadje — Stiskalnice za vino

z dvojnimi stiskalom „Herkules“ za gonjo z roko.

Hydravlične stiskalnice

za visok stisek in velike uspehe.

Mline za sadje in grozdje.

Povsem urejene moštarne, stalne in za prevažanje. Stiskalnice za pridelovanje sadnih in jagodnih sokov. Sušilnice za sadje in zelenjad, lupilce in rezalnice, najnovejše samodelujoče patentovane brizgalnice za vinograde, sadje, drevesa, hmelj, grenkuljico „Syphonia“. Pluge za vinograde izdelujejo in prodajajo z garancijo kot posebnost v najnovejši, najbolj izvrstni in priznani najboljši sestavi

Ph. Mayfarth & Comp.

tovarna poljedelskih strojev, livarna in plavž na par.

Dunaj, II/1 Taborstrasse št. 71.

Obdarovani z nad 490 zlatimi, srebrnimi in bronastimi kolajnami.

Obširni ceniki se delijo zastoj. — Zastopniki in prekupci strojev se iščejo.

Vabilo.

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Beljak in okolico priredi na dan sv. Petra in Pavla, t. j. dne 29. junija 1904 ob 3. uri popoldne podružnični shod v gostilni Jvana Graber-ja, p. d. pri Kramarču v Štebnu pri Beljaku po sledečem vspredu: 1. Pozdrav načelnika. 2. Slavnostni govor. 3. Pobiranje doneskov. 4. Igra: „Zakleta soba v gostilni pri zlati goski“. 5. Domača zabava. Med posameznimi točkami bodo udarjali brnški tamburaši in peli beljaški pevci. — Vstop imajo le udje in od njih vpeljani gostje. — K obilni udeležbi vabi vse zavedne Slovence in Slovenke

odbor.

Listnica uredništva.

Več dopisov in novic smo radi pomanjkanja prostora morali odložiti do prihodnjic.

Loterijske številke od 18. junija 1904.

Gradec	44	3	85	69	16
Dunaj	8	79	50	9	48

NAZNANILA.

Dražbeni oklic.

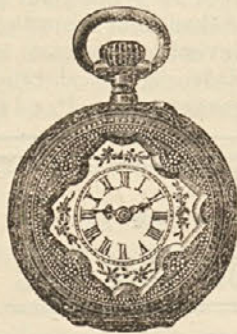
E. 2681/3
23

Na zahtevo hranilnice in posojilnice v Celovcu, zastopane po g. dr. Jankotu Brejcu, bode dne

7. julija 1904 ob 10. uri predpoludnem pri spodaj označenem sodišču, izba št. 85. zopetna dražba p. d. Kosmačeve kmetije, h. št. 5. v Brdih (Wurdach) vl. št. 17., d. obč. Brda s pritlikinami, obstoječimi iz: 1 konj, 1 koza, kakor nekaj gospodarskega orodja. Kmetija, ki pride na dražbo, je cenjena na 8097 K, pritlikline na 187 kron 40 vin. Najnižja ponudba je 4142 K 20 vin., pod tem zneskom se ne prodaja. Pogoji prodaje in pisma o tem posestvu (izvleček iz zemljiške knjige, hipotečni, katastralni izvleček itd.) se morejo od kupcev pri spodaj imenovanem sodišču, izba št. 87, vpogledati v uradnih urah. Pravice, ki bi to dražbo storile nedopustne, se morajo najpozneje do določene prodaje, pred začetkom dražbe naznaniti sodišču, drugače se z ozirom na to posestvo samo ne morejo več spraviti do veljave. O nadaljnjih dogodkih dražbenega postopanja se bodo obvestile osebe, katere imajo tačas do posestva kake pravice ali bremena, ali jih v teku dražbe dokažejo, v tem slučaju samo z nabitkom pri sodišču, ako ne stanujejo v okrožju spodaj imenovanega sodišča, niti ne imenujejo na mestu sodišča stanujočega zastopnika, ki sprejema odloke.

C. kr. okrajno sodišče Celovec, odd. IV.,
dne 11. junija 1904.

Martinak, l. r.

Naznanjam uljudno, da je ravnokar izšel moj

novi veliki cenik, ki obsega čez 600 podob, in katerega razpošiljam **zastonj in poštine prosto.** Ker razpošiljam svoje blago po celem svetu, je to dokaz, da je isto res fino, da so cene nizke in postrežba pošena. Naj se zatorej vsak zanesljivo obrne do moje tvrdke.

Z velespoštovanjem

H. Suttner,

urar in zalagatelj c. kr. avstrijskih uradnikov v Kranju (Krainburg).

Rodoljubi!

Spominjajte se

„narodnega sklada“!

Stanje hranilnih vlog:
18 milijonov kron.

Rezervni zaklad:
nad 550.000 kron.

Mestna hranilnica ljubljanska

na Mestnem trgu zraven rotovža

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in jih obrestuje

po 4%

ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vlož. nih obresti plačuje hranilnica sama, ne da bi ga zaračunila vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice.

Posoja se na zemljišča **po 4³/₄% na leto.** Z obrestmi vred pa plača vsak dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno **5⁰/₁₀₀ izposojenega kapitala.** Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolžnik poplačati dolg z obrestmi vred na primer v 33 letih, tedaj mora plačevati **na leto 6⁰/₁₀₀ izposojenega kapitala.**

Posoja se tudi na menice in na vrednostne papirje, in sicer **po 4¹/₂% do 5⁰/₁₀₀.**

Zdravje je največje bogastvo!

Kapljice sv. Marka.

Te glasovite in nenadkriljive kapljice sv. Marka se uporabljajo za notranje in zunanje bolezni.

Osobito odstranjujejo trganje in otekanje po kosteh v nogi in roki ter ozdravijo vsak glavobol. Učinkujejo nedosegljivo in spasonosno pri žledenih boleznih, ublažujejo katar, urejujejo izmeček, odpravijo nadihu, bolečine in krče, pospešujejo in zboljšujejo prebavo, čistijo kri in čreva. Preženo velike in male gliste ter vse od glist izhajajoče bolezni. Delujejo izborno proti hripavosti in prehlajenju. Lečijo vse bolezni na jetrih in slezeh ter koliko in ščipanje v želodu. Odpravijo vsako mrzlico in vse iz nje izhajajoče bolezni. Te kapljice so najboljšo sredstvo proti boleznim na maternici in madronu ter ne bi smele radi tega manjkati v nobeni mešanski in kmečki hiši. Dobivajo se samo: **Mestna lekarna, Zagreb,** zato naj se naročujejo točno pod naslovom:

Mestna lekarna, Zagreb, Markov trg št. 73, poleg cerkve sv. Marka.

Denar se pošilja naprej ali pa povzame. Manj kot ena dvanajstorica se ne pošilja. — **Cena je naslednja in sicer franko dostavljena na vsako pošto:**

1 ducat (12 steklenic) 4 K, 2 ducata (24 steklenic) 8 K, 3 ducate (36 steklenic) 11 K, 4 ducate (48 steklenic) 14-60 K, 5 ducatov (60 steklenic) 17 K.

Imam na tisoče priznalnih pisem, da jih ni mogoče tu tiskati, zato navajam samo imena nekaterih gg., ki so s posebnim vspehom rabili kapljice sv. Marka ter popolnoma ozdravili. Ivan Baratinčič, učitelj; Janko Kisur, kr. nadlogar; Stepan Borčić, župnik; Ilija Mamič, opankar; Zožja Vukelič, šivilja; Josip Seljanec, seljak itd.

Ustanovljena l. 1360.

Mestna lekarna, Zagreb,

Markov trg št. 73, poleg cerkve sv. Marka.

Zdravje je največje bogastvo!

Zahtevajte pri nakupu

Schicht-ovo štedilno milo

z znamko „jelen“.

Ono je **zajamčeno čisto** in brez vsake škodljive primesi. Pere izvrstno. Kdor hoče dobiti zares zajamčeno pristno, perilo neškodljivo milo, naj pazi dobro, da bo imel vsak komad ime „SCHICHT“ in varstveno znamko „JELEN“. **Dobiva se povsod!**

Varstvena znamka.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akcijski kapital K 1.000.000.

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

Kolodvorska cesta št. 27.

Zamenjava in eskomptuje

izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone. **Daje predujme za vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.**

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavcije. Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Centrala v Ljubljani. — Podružnica v Spljetu.

Denarne vloge sprejema

v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugodnim obrestim. Vloženi denar obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.

Promet s čeki in nakaznicami.